

sen), han har dansk Rug, og der kunde De muligvis faa den billigere. Den danske Rug er ikke sejlet ad Floder, ikke slæbt denne syndige Jord rundt. Der er ikke betalt Krigsrisiko for den. Der er ingen Spekulanter, der behøver at tjene Formuer paa den, før den kommer frem paa Markedet. Manden styrte selvfølgelig glædesstraalende herved i Rigsdagen og siger til den ærede Ordfører: Giv mig et Brød til 80 Øre. Men den ærede Ordfører siger: Nej, hvad kommer det mig ved, at andre maa hente deres Rug ovre i Nebraska eller Kalifornien eller dybt inde i Sydamerika. Hvad kommer det mig ved, at de har alle disse Udgifter. Grundlovens § 82 siger, jeg skal have fuld Værdi, og fuld Værdi er Verdensmarkedets Pris. Prøv, min gode Mand, at gaa omkring og se, om du noget Sted kan købe Brødet for 80 Øre. Du vil se, at alle Vegne maa du give 1 Kr., og du faar det heller ikke billigere hos mig. Jeg har Grundlovens § 82 paa min Side, saa kan du sulte, hvis du vil, men du kan ogsaa nøjes med at købe et halvt Brød for dine 80 Øre, det er mig aldeles uvedkommende. Det er den ærede Ordførers Opfattelse af Grundlovens § 82.

Ærede Medlemmer vil erindre en stor Spekulation for en halv Snes Aar siden. En ung Mand i Chikago, Joseph Leiter, arvede 100 Mill. Kr. efter sin Fader. Den unge haabelsefulde Mand forsøgte ved et rask Kup at fordoble den store Arv og gav sig til at lave en Corner i Hvede. Han havde studeret visse meteorologiske Mærkværdigheder og mente, at Tørken vilde blive ham en særdeles storartet allieret, og han spekulerede længe med stort Held. Tørken hærgede Landet omkring La Plata og Minneapolis, Hvedemarkerne falmede, og efterhaanden blev Joseph Leiter Herre over større og større Dele af Hvedehandelen. Priserne avancerede fra omtrent 13 Kr. til op imod 30 Kr. pr. Td., og alle rundt omkring maatte betale den høje Hvedepris, fordi den unge Mand i Chikago vilde fordoble den Formue, han havde arvet efter sin Fader. Samme Pris maatte man betale her, og jeg føler mig overbevist om, at hvis man paa det Tidspunkt havde tænkt paa at ekspropriere Hveden her i Danmark, vilde den ærede Ordfører ogsaa have hævdet, at den Pris, som Joseph Leiter den Gang drev Hveden op i, var Verdensmarkedets Pris. Desværre for Leiter havde han regnet forkert med Tørken. Højere Magter lod en forfriskende Regn falde

over Syd-Amerika, for Resten ogsaa over Minneapolis ved nævnte Lejlighed, og det bevirkede, at vi fik et godt Hvedeaar, og Joseph Leiter gik til Bunds med alle sine Penge. Men det var kun et rent Penge-spørgsmaal. Havde han haft endnu mere Kapital, vilde man paa Kornets Omraade nu have haft en Joseph Leiter, som man har en Rockefeller paa Petroleums Omraade. Men at slige Tilfældigheder skulde afgøre Verdensmarkedets pris, og at den virkelige Hvedepris skulde kunne drives op paa den Maade og danske Landmænd derfor skulde have en grundlovmæssig Ret til efter § 82 at faa deres Korn honoreret paa den Maade, tror jeg ikke, den ærede Ordfører kan faa noget Menneske her i Landet til at anerkende, og det gør man heller ikke i andre Lande.

Den tyske Regering er sikkert ogsaa en Regering, der holder meget paa den Ejendomsret, som det ærede Medlem fra Svendborg (Wenzel Neergaard) en Gang her i Tinget kaldte for den „hellige“ Ejendomsret, specielt er Rigskansleren Bethmann-Holweg sikkert en Mand, der er lige saa varm en Ven af Ejendomsretten som den ærede Ordfører, og dog har man nede i Tyskland fastsat en Maksimalpris, hvor man heller ikke har holdt sig til Verdensmarkedets Pris, den yderste Pris, der kan opnaas i det aabne Marked. Efter at Spekulanterne havde drevet Rugprisen op til henimod 24 Mark, har man i Berlin fastsat en Maksimalpris paa 22 Mark, i Königsberg, hvor man havde drevet Prisen op til 22, har man fastsat en Maksimalpris af 21 Mark. I Svejts har man fastsat en Maksimalpris af 24 Francs, og i Holland har man fastsat en Maksimalpris paa 10 Gylden. Det vil altsaa sige, at i Berlin er Maksimalprisen 19,60 Kr., i Königsberg 18,70 Kr., i Svejts kun 17,30 Kr. og i Holland kun 15,10 Kr. De vil heraf se, at den Maksimalpris, som Indenrigsministeriet her har fastsat, 19,50 Kr., svarer til den højeste eksisterende Maksimalpris. Jeg maa sige, at jeg finder denne Maksimalpris rundelig og rigelig i alle Henseender, og jeg kan ikke anerkende, at nogen har nogen som helst Ret til at faa en højere Pris end den fastsatte. Tværtimod er det min Opfattelse, at denne Maksimalpris burde have været betydelig lavere.

Den ærede Ordfører kom i Gaar med mange Paastande om dette Spørgsmaal. F. Eks. fortalte han os, at hvis man vilde fastsætte Prisen efter Produktionsudgifterne, maatte den være meget højere, end